

Ран Босилек

Гарван грачи
Смешен филм за деца

АХ, ТУЙ МАГАРЕ!

Трак-трак-трак-трак!

Га-га-га-га!

Господа, започва говорящият филм „Гарван грачи“.

Трак-трак, га-га!

Това значи: черноперко кълве млин в тава, на извисен комин. Кълве и зове певеца Магарини с приятелски слова:

– Ела, певецо благ! Гост драг бъди ми! Навред аз слава твойто име. Мъдрец си ти и твойт глас трепти като божествена музика. Ела да си пооблажиш езика. Разкошен млин аз имам тука! Качи се! Нямай страх от правия комин и от случайна злополука! На кино всичко може. И нещо да се случи, не дай си боже, недей се плаши! Знай – киномайсторите вещи ще му намерят леснината. Не виждаш ли тавата и мене как сме на комина закрепени?

– Аха, аха! Разбирам. Ида! – отвърща Магарини и слага преден крак на бай Мулешковата къща. Подига си и задницата тежка. И хоп на покрива се качи. Крачи. Дига предни крака и по комина се катери. А Гарванчо отгоре грачи:

– Така-така! След миг при мен ще се намериш. Така-така! Нагоре! Все нагоре. Недей се спира! Браво!

А Дългоушко се катери здраво.

– Ах, стигнах най-подире!

– Добре дошел! И да не губим време! Да почнем да ядеме!

– Да, да-а-а! – реве усмихнат гостът драг. И почва да яде. Лапа, лапа, лапа. Поема дъх и лапа пак. Коремът му расте, расте. А Гарчо гледа изумен. Уста разтваря. Очи пули! Ще стори пакост това муле! И виква:

– Бай Мулешко, бай Мулешко, излез, че на другаря ми е тежко!

Излиза бай Мулешко. Гледа: балон космат. Над него две уши стърчат. Бай Мулешко грабва набързо прът и почва да подпира госта ястелив.

Подпира и мърмори:

– Ах, туй магаре, туй магаре! – кой дявол го подстори на връх комина да се качи! А и ти, зловеснико проклети, на хубаво не грачиш! Какво ли зло ще ни сполети! Вятърко всесилни, пази ни!

А Магарини лапа, лапа, лапа. Суровото тесто в корема му кипи, кипи, кипи. Навън напиря.

Бай Мулешко пухти отдолу и подпира. Ах, туй магаре, туй магаре!
А Гарванчо примира, дъх запира. И в миг магарето избухва – гръм, тря-
сък, рев! Ужасен вик! Глава, крака, опашка летят нагоре към небето. А
Гарчо и Мулешко с дълбока мъка на сърцето нареждат:

– Тежко, тежко, тежко!

Но вие не тъжете, читателю любезни! Наш Дългоушко от небето
пак ще слезне. Че има още да си пати и да се слави с лудории
чудновати.

РИБАТА ХВАЩА РИБАРЯ

Трак-трак-трак-трак!

Га-га-га-га!

Господа, продължава говорящият филм „Гарван грачи“. Оставихме Гарванча да плаче и да нарежда заедно с опечаления Мулешко: „О, тежко, тежко, тежко! Загина даровитият певец! И никога не ще ни радва вече божественият му гласец!“ Но в този миг до тях – цоп – от небето падна крак, после втори, трети, четвърти, после труп, после глава.

– Какво ли е това?

– Магарешка глава!

– Той е, той е, той!

– Ах, леле мале, Магарини мили мой.

– Ала на части пада от небето!

– Това не вреди! Ще го сглобиме! Ах, муленцето мило!

А Бай Мулешко се затири, донесе кинематографическо лепило, кое-то всичко залепява и като живата вода и камъните дори съживява:

– На работа сега! Сглобявай, Гарване! – извика бай Мулешко. – Аз със лепилото ще мажа, а ти слепявай о трупа крака, врат, глава!

– Така-а! Така-а! Крака, врат, глава! Гарванчо повтаря и всяка част на мястото поставя.

– Опашката остана. Но де я нея?

– Де я? – се лута майсторът и дири. Тук опашка, там опашка – няма. Тогава Гарванчо въже дебело взема, разчепква го на края ч добавя:

– Кой казва, че не зная и мулешки опашки аз да правя!

През това време Магарини оживява и от все гърло заревава:

– Да сте жи-виини-и, при-я-те-ли ми-ли-и, дето до-бре-е сте ме за-ле-пи-ли-и!

И ритна той от радост, опашката повлече, а Гарванчо му рече:

– Така-а, така-а! Зная, зная: на опашката на края ще вържем въдици и двама риба ще ловим. Да вървим!

И ето, те стигнаха, морето. Магарини спусна дългата опашка със въдици в водата, а Гарванчо заклати одобрително главата.

Но скоро Магарини сети, че нещо опашката опъна. Нозете той напъна. Но сила по-голяма го дръпна към водата. Додето Гарванчо изграка, Магарето реवेशе на великанска риба във устата. Тя му погълна трупа до главата. Но Магарини зарита със краката, проби на рибата корема.

И към брега се той подема като с подводница крилата. Опашката му плува из водата и други риби с въдиците хваща.

А Гарванчо молитва към брега изпраща: „О, кой ще ни помогне!“

– О, бай, Мулешко, помогни ни! Най-послед Магарини изскочи на брега с нечуван лов!

Закрачи той честит с една голяма риба като кит и много още други дребни, на бай Мулешко за гозбица потребни. И сбра се мало и голямо да гледа това чудно чудо. А Гарванчо, зарадван лудо, положи венец от лаври на рибаря и изграка:

– Га-га-га-га! Слава и чест на Магарини! По сила и лъва ще надмине!

КОЛКО ЧИНИ МАГАРИНИ

Трак-трак-трак-трак! Га-га-га-га!

– Господа, пак продължава говорящият филм „Гарван грачи“.

Магарини крачи и с лъвска сила влачи риба тежка. Над него Гарванчо захвърка и заграчи:

– Напред към бай Мулешко!

А бай Мулешко се задава, гледа и се чуди: каква е тая риба с магарешки крака? Мале мила! Как може? Рибешка уста, а от нея се подава магарешка глава!

В туй време, додето бай Мулешко се съвземе, Магарини гръмко заревава:

– Ехей! Здравей! Това се вика лов! Ела при мене, бай Мулешко! Съвети дай ми ти сърдечни, какво да сторим с тоя лов! Да свърша всичко съм готов.

– Ах, ти ли си, бре Магарини? Че как тъй стана, мамин сине! Това чудовище как хвана! Елате с Гарча двама тука! От тая по-голяма слуга – кажи му здраве! Сега ме чуите що ще правим! Ще яхна тая риба аз и този час ще идем на пазара. Ще я продам без мъка на рибаря. А скрит в нея, Магарини ще чака сгоден случай, за да покаже колко чини. Сега напред!

– Да, да-а! Добър съвет! – изкрюка Гарчо.

– Приет, приет! – добави Магарини. – Да вървие!

На рибата бай Мулешко се покачи. Пред него Гарванчо заграчи.

Каквото бай Мулешко рече, така стана. Намериха рибаря. И рибата цена висока хвана.

Дори и бай Мулешко като помощник-продавач остана. Възпретна той ръкави, па завика:

– Тука, тука! Пресна, едра! Без забава реже, дава! Който купи, ще повтори!

Леля Дана Дебелана с чича Лича вече тичат. Тя отдалече говори:

– Де бре, чичо, какво чудо! Риба като нас дебела! Ще си купим, ще похапнем, та каквото ще да става!

– Реже, дава, реже, дава! Чичо Личо се провикна:

– Хайде де! Сечи, рибарю! Ей оттука! Тъй наслуга! Премери я. Колко дойде, честно плащам!

Леля Дана Дебелана се поклаща и добавя:

– Ех, каква яхния, леле, от таз риба ще направя!

Бай Мулешко дигна ножа. Ала така се увлече, че забрави Магарини. С мъжка сила той замахна. Рибешкия гръб разсече и засегна Магарини...

В миг той ревна, рипна, охна, като граната изскочи, литна горе, падна доле, върху пода се стовари. Той отхвъркна, купувачите издигна. Те летят, от страх примират.

– Майчице, какво магаре!

Но когато се съвземат, те разбират, че ги влаци хала съща и със сила всемогъща реве, та земята търси:

– Бай Мулешко, бай Мулешко! Жежко, жежко, жежко, жежко. Никак не беше човешко, дето гърба ми посече! И така ме натовари! Ала и яма що да сторя! Нали пусто съм магаре!

ТРАМВАЙ МАГАРИНИ

Трак-трак-трак-трак! Га-га-га-га!

– Господа, и сега продължава говорящият; филм „Гарван грачи“.

Раненият Магарини лудо тича и носи на гърба си леля Дана Дебелана и чича Лича.

А бай Мулешко завика подир него:

– Запри се, Магаринчо! Прости ме, братко мили!

А Гарванчо добави:

– Запри се! И прости на бай Мулешка. Той, без да иска, с ножа по гърбеца те засегна. Стана грешка. Прости го ти сега! Га-га! При нас ела!

Но кой ти чува? Магарини гърлицето надува и с тежкия товар все тича, тича... Най-последно, кой знае как, между два княжевски трамвая се намери. Единият отива, а другият се връща. И Магарини със сила всемогъща отхвърли връх колата и леля Дана, и чича Лича, па плю си на краката и почна по релсите да тича. И както размахваше опашка, с железните въдици на края опашката о жиците се хваща. По нея тръгва ток. И Магарини полетява с по-голяма скорост от трамвая.

– Зър-зър-зър! – лети към Княжево и никъде не спира. Ала дружина скиорска го съзира и вик надава:

– О, Магарини, ти ли си? Спри, спри, спри! И в Княжево ни отнеси! Там шанцата ще осве-тиме и със скокове юнашки ще придобием славно име!

– Стой! – извика Магарини, – Качете се, та да вървиме!

Но в тоя миг се чу и бай Мулешковият вик:

– Магарине, Магарине-е! Почакай малко! И нас със Гарча покачи ни!

– Га, га-а! И ний пристигаме сега! Почакай, почакай малко, Магарине! И рибата довлече бай Мулешко. Почакай! Ще окачим и нея. И тя с Мулешка ще се влачи!

А бай Мулешко с мъка крачи и рибата довлича. Дружината на трамвай „Магарини“ се покачи.

А за трамвая бай Мулешко рибата окачи и седна върху нея.

Готово!

Зър-зър-зър!... – лети към Княжево е товара Магарини. Такъв трамвай кой може да надмине?

Дори и Гарванчо редом с тях едвам летеше. А скиорската дружина

размахваше ръце и от все сърце крещеше:

– Ура! Напред! Напред към планините! Г отлични скокове навред сме ние винаги прочути!

А Магаринчо слуша, не се стърпява, навирва си ушите и от все гърло заревава:

– Аха, аха-а! Не се хвалете! За после дръжте си хвалбите! И нека всеки знае, че бае Магарини със ски света ще смае и първенците ще надмине!

А скиорската дружина главата му притиска и се киска:

– И ти не се хвали, о, Магарини! Ще видим горе колко чиниш! А сега спри да слезем! И ако искаш, с нас ела, да видим как те бива!

– Сега, сега! Слезнете и вървете! Като вас виждал съм такива. Тоз час за ски отивам. И ида, ида!...

– Добре, добре!

И тръгна славната дружина. А Магарини към Княжево замина с бай Мулешко.

ПЪРВЕНЕЦ

Трак-тряк-трак-трак. Га-га-га-га.

– Господа, Магарини към селото крачи, да дири ски, та и той като спортист да се прослави.

Бай Мулешко се поотби в една кръчма край селото да си похапне и посърбне.

А скиорската дружина към планината се отправя и шанцата задмина. И почна да се качвай се спуща. Но изведнъж зачу се рев до бога. И вдигна се тревога.

– Кой реве?

– За помощ кой зове?

– Напред, момчета! От гибел да го отървеме, А през туй време Магарини, потънал във снега, реве със всички сили:

– Хора, бре-е! Де сте, бе-е! Тук сега-а във снега-а, ще умра-а!

Към тоз ужасен вик се спуснаха за миг сърцатите скиори. И над снега отгоре измъкнаха потъналия скиор. Наблизо имаше стобор.

И някой се провикна:

– Дъските откъртете! По-скоро тук ги донесете! На подкованите нозе на Магарини за ски ги прикрепете!

Додето Магарини се усети, дъските бяха вече на нозете. На всяка нога по една.

– Сега напред! Нагоре по тая върла стръмнина! – Това е лесно за скиори, но що да чини Магарини? Опитва тъй, опитва инак – не може крачка да възлезе. Задъха се, език изплези и на молба удари:

– Не мога-а! Не мога-а! Помогнете ми, другари!

И скиорската дружина започва да го тика. Но доста време мина, а той не мръдва. Тогава най-малкият скиор извиква:

– Задните крака напред му обърнете и за опашката теглете!

– Така, отлично! Браво!

– Теглете все нагоре и дръжете здраво!

Дано не се случи някой да изпусне, Магарини с такава сила надолу ще се спусне, та ще повлече и нас, и всички, що на пътя му се мернат!

За здравата опашка го дърпа дружината юнашка и с дружна сила прекомерна чак горе го извлича.

Тогава мъдри Магарини разбра, що трябва тук да чини. Погледна отвисоко, посочи шанцата там долу и затръби на вси страни с гръмоуен

глас:

– Настана вече моят час! Да види целий свят какво аз мога!

Най-главният скиор приятелски му рече:

– Послушай, приятелю стари, о, човече, пардон, о, магаре! Такъв опасен спорт недей подхваща!

Но Магарини главата си поклаща:

– Аз слушам, приятелю стари, о, магаре, пардон, о, човече, но тука няма да послушам вече. Прослава диря аз, прослава! Разберете! Не ми пречете!... Едно, две...

И Магарини полетя. Като хала надолу се понесе. От шанцата отлитна и хвъркна като самолет...

Когато кацна, беше вече най-великият скиор по цялата земя.

И забръмчаха телеграфи, радиоапарати:

– Хвала и чест на Магарини! Той всички първенци по дяволите прати!

ВЕЛИК ПЕВЕЦ

Трак-трак-трак-трак!

Тонфилмът продължава. Ще видим как прославеният Магарини от много слава си изпати.

От завист скиорите познати оставиха Магарини, потънал от чувовния скок в снега дълбок. Напразно той ревеше:

– Господа! Не ме оставяйте самин! Върнете се, върнете! Не е ли срам за вас – прославеният Магарини да загине! Елате ме спасете! Освободете ми нозете!

Но никой го не чу и той остана сам-самичък. Прекара тежка нощ. На сутринта, когато слънце запрепича, той пак започна да реве:

– Докога аз ще се мъча тук в снега-а! И болки сещам по гърба. Навярно от скачането придобити рани. А слънцето препича. Какво сега ще стане?...

В туй време мина бояджия. Боя държеше във кутия. И спря го Магарини.

– Ах, помогни ми, господине!

– Но как?

– Освободи ми поне едина крак и раните със нещо намажи ми, че болката ме дразни.

– Добре, добре!

Измъкна му краката и раните нацапа със боята. И първенецът Магарини се превърна на животина чудновата.

И с мъки тежки и болежки от планината той се смъкна. Вървя, вървя, пристигна в София. До Зоологическата градина се домъкна. Побутна с крак вратата и при животните се вмъкна.

– Къде, Жирафомагарине? – запита го чистачът.

– Ох, остави ме да почина тука, господине! Едвам-едвам се влача.

– Заповядай, заповядай! Нали за редки жи-вотини като тебе са тез градини.

И Магарини край слона мина гордо-гордо. А той го гледа, очи пули. – Бре, какво е туй жирафомуле! Маймуната го спря и рече:

– Добре дошел! Аз чакам те отдавна вече. По радиото чух как се разнася твоят име из нашенско и вредом по чужбина! Ще бъдеш гордостта на нашата градина! Сега тук нещо да поуредиме, та нашия народ да поразвеселиме!

– Концерт! – отсеке Магарини. – Пред лъва искам аз да се прочуя!

– Отлично – извика хитрата маймунка. – Концерта ще разглася аз
Лично със звънец и със обяви, от мене по-големи.

И без да губи време, тя съобщи на всички животни, че Магарини-Жерафини ще пее арии из „Фауст“, „Риголето“ и „Аида“. И лъвът първи викна:

– Ида, ида!

След него ред по ред дойдоха всички животни. Започна Магарини. Отпусна своето гърлище. Но лъвът изрева:

– Я го вижте! Та нима песен е това! Да се накаже за измама!

Но Магарини прихна.

– Не слушам аз критик несвестен! Аз пея моя песен и с нея се гордея!

Но лъвът скочи.

– Сега ще видиш, майчин сине! Насмалко щеше да загине Магарини. Добре, че чу го бай Мулешко, който в София се беше върнал, и го избави от положението тежко. И тръгнаха към бай Мулешковата къща. Тогава Гарванчо ги зърна, че се връщат. При тях дойде и радостно заграка:

– Га-га! Приятна вест ви нося аз сега. Всичко, всичко, което тези дни задружно преживяхме на филм е вече снето. И в книга е разказано чудесно. На трима ни поставени са ликовете. Ако не вярвате, идете и книжката „Гарван грачи“ си купете. Разгледайте я и я прочетете! Га-га-га! Честити сме сега! Цял свят за нас говори! И най-добре ще сторим, то се знай, да сложим тъкмо тука, и ри най-върховната сполука – КРАЙ.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Недялков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3337>]